

Պանիում — Չորս թիվ

Դաշինք

Jeff Pippenger

2025-03-04

Պանիումի պատմության մեջ դաշինք կազմվեց Անտիոքոս Մեծի և Մակեդոնիայի Փիլիպպոսի միջև: Պատերազմը Անտիոքոսի կողմից ուղղակիորեն մղվեց մանկահասակ Պտղոմեոս V-ի դեմ, իսկ Փիլիպպոսը նպաստեց այն իմաստով, որ թագավորության այլ մասերում նրա պատերազմելը խանգարեց, որպեսզի այլ բանակներ օգնության հասնեն եգիպտացի մանկահասակ թագավորին: Սա նշանակում է, որ Պտոլմիոսը՝ հարավի վերջին թագավորը, որը նախապատկերված է Եգիպտոսի մանկահասակ թագավորով (որտեղ «մանկահասակ» մարգարեապես նշանակում է վերջին սերունդ), պարտվում է Թրամփի կողմից, որը ներկայացված է որպես Անտիոքոս Մեծ, ով Պանիումում հաղթեց Պտղոմեոս V-ին, և ինչպես Ռեյգանը 1989 թվականին հաղթեց ԽՍՀՄ-ին:

Փիլիպպոս նշանակում է «ձիեր սիրող», իսկ «ձիերը» խորհրդանշում են թե՛ ռազմական, թե՛ տնտեսական գործությունը: Ձիերը քաշում են մարտակառքեր և հեծյալների կողմից են հեծվում, իսկ ձիերը նաև ապրանքներ են տեղափոխում շուկա: «Ձիերը» «մարտակառքերի, նավերի և հեծյալների» խորհրդանիշն են, որոնք Միացյալ Նահանգների գլխավոր խորհրդանիշն են հյուսիսի թագավորի հետ նրա միջնորդական հարաբերության մեջ, ինչպես ներկայացված է քառասուններորդ համարում:

Թրամփի դաշնակիցը ունի երկու կերպավորումներ՝ Մակեդոնացի Փիլիպպոսի և քառապետ Հերովդես Փիլիպպոսի մեջ: Անկախ նրանից՝ դա Հերովդես Փիլիպպոսն է, թե՛ Մակեդոնացի Փիլիպպոսը, խորհրդանիշը մատնանշում է մեկին, ով սիրում է այն իշխանությունը, որ իրեն տրվում է համապատասխանաբար Կեսարից կամ Անտիոքոսից: Փիլիպպոսը սիրում է ձիեր, և Փիլիպպոսներից մեկը Մակեդոնիայից էր, որը կենտրոնական և հիմնաբար դեր ուներ Ալեքսանդր Մակեդոնացու թագավորության մեջ:

Դա նրա հայրենիքն էր, այն թագավորությունը, որ նա ժառանգել էր իր հորից՝ Փիլիպպոս II-ից, և նրա վիթխարի կայսրության համար մեկնակետը: Հունաստանի հյուսիսային մասում գտնվող Մակեդոնիան առանձնանում էր որպես այն քաղաքական և ռազմական միջուկը, որտեղ Ալեքսանդրը ծնվեց (Պելլայում, մ.թ.ա. 356 թ.) և դաստիարակվեց, և որը տրամադրեց սկզբնական այն ռեսուրսները, մարդկային ուժը և կազմակերպական կառուցվածքը, որոնք սնուցեցին նրա նվաճումները: Ըստ էության, Մակեդոնիան Ալեքսանդրի թագավորության կորիզն էր՝ նրա սկզբնակետը, ռազմական շարժիչը և այն երկիրը, որն արմատավորում էր նրա ինքնությունը որպես մակեդոնացի թագավորի, նույնիսկ այն ժամանակ, երբ նրա կայսրությունը շատ հեռու էր ընդարձակվում իր սահմաններից:

Մակեդոնը ներկայացնում է Ալեքսանդրի քառաբաժան թագավորության հյուսիսային շրջանը: Այսպիսով, Ֆիլիպոսներից մեկը տետրարքն է, որ նշանակում է «չորրորդ մաս», իսկ մյուս Ֆիլիպոսը Ալեքսանդրի նախկին կայսրության չորս քամիներից «մեկ չորրորդն» է:

Հերովդեսը ներկայացնում է մեկին, ով մերժում է ուխտը: Եսավը՝ այն արյունակցական տոհմագիծը, որը տանում է դեպի Հերովդես, մերժեց իր առաջնեկության իրավունքը: Ընտրված ուխտի ժողովրդի պատմության հենց սկզբում Եսավը դառնում է այն մարդկանց խորհրդանիշը, ովքեր մերժում են այն ուխտը, որը Քրիստոսը մեռավ հաստատելու համար: Այն նույն պահին, երբ Աստված պատրաստվում էր Իր ընտրված ուխտի ժողովրդին ընդարձակել տասներկու ցեղերի, Եսավը ապստամբեց: Հին Իսրայելի վերջում, երբ խաչի մոտ հրեաները հայտարարեցին, թե «Կեսարից բացի այլ թագավոր չունենք», հրեական ազգը վերջում դարձավ այն խորհրդանիշը, որը սկզբում նախապատկերվել էր Եսավով: Հերովդեսի տոհմաժառը կազմված է Եսավի և հրեաների արյունակցական տոհմագծից՝ մի տոհմագիծ, որ սկզբում խորհրդանշված էր ուխտազանց ապստամբով, իսկ վերջում՝ ուխտազանց ապստամբ ժողովրդով:

Հերովդես Մեծը սահմանեց այն հարկերը, որոնք Հովսեփին և Մարիամին բերեցին Բեթղեհեմ, և նրա երեք որդիներից մեկը՝ Հերովդես Մեծի որդի Հերովդես Անտիպասը, իշխում էր խաչի ժամանակաշրջանում: Քրիստոսի կյանքի շրջանը՝ Նրա ծնունդից մինչև Նրա մահը, խորհրդանշորեն ներկայացված է Հերովդեսի ընտանիքով՝ այդպիսով պատմությունը բնորոշելով որպես ընտրյալ ժողովրդի տեսչության ժամանակը, մի տեսչություն, որ հրեաները, ընդհանուր առմամբ, այդպես էլ չտեսան:

Հերովդես Մեծը, արձագանքելով Հիսուսի ծնունդին, սպանեց մանուկներին՝ այսպիսով կրկնելով Մովսեսի ծննդյան պատմությունը, երբ Եգիպտոսը սպանում էր երեխաներին: Մանուկների առաջին կոտորածը սպասված ընտրյալին սպանելու փորձ էր, և մանուկների վերջին կոտորածը կրկին սպասված ընտրյալին սպանելու փորձ էր: Հարյուր քառասունչորս հազարը երգում են Մովսեսի և Գառան երգը, և մարգարեականորեն «երգը» ներկայացնում է մի փորձառություն: Հարյուր քառասունչորս հազարը ապրում են մի ժամանակաշրջանում, որն ունի զուգահեռ փորձառություններ: Այդ զուգահեռներից մեկը վրա հասավ 1973 թվականի հունվարի 22-ին՝ Գերագույն դատարանի մի վճռով, որը ԱՄՆ-ում թույլատրեց աբորտները: Հաջորդող քառասունինը տարիների ընթացքում դաշնային մակարդակով արտոնված աբորտի միջոցով կոտորվեցին շուրջ 66 միլիոն հնարավոր թեկնածուներ՝ լինելու հարյուր քառասունչորս հազարի թվում:

Ձորությունը խորհրդանշում է ռազմական ուժը.

Եվ այն գազանը, որ տեսա, հովազի նման էր, և նրա ոտքերը՝ արջի ոտքերի պես, իսկ նրա բերանը՝ առյուծի բերանի պես. և վիշապը նրան տվեց իր գորությունը, իր աթոռը և մեծ իշխանություն: Հայտնություն 13:2.

Վիշապը, որ հեթանոսական Հռոմն է, պապությանը տվեց երեք բան, այն է՝ «իր գորությունը, և իր աթոռը, և մեծ իշխանություն»: Տասներկուերորդ համարում ԱՄՆ-ը՝

երկրի գազանը, ներկայացված է որպես իր առաջ եղող գազանի ողջ «գործությունը» գործադրող: Սակայն երկրորդ համարում «գործություն» բառով թարգմանված հունարեն բառը տարբեր է տասներկուերորդ համարում «գործություն» թարգմանված բառից: Երկրորդ համարում «գործություն»-ը G1722 է, որ նշանակում է՝ առջևում (բառացիորեն կամ փոխաբերականորեն), այսինքն՝ ներկայությամբ (տեսադաշտում):

Տասներկուերորդ խոսքում «իշխանություն» բառը այլ հունարեն բառ է:

Եվ նա գործադրում է առաջին գազանի ամբողջ իշխանությունը նրա առաջ, և երկրի վրա ապրողներին հարկադրում է երկրպագել առաջին գազանին, որի մահաբեր վերքը բժշկվեց: Հայտնություն 13:12:

Այստեղ «իշխանություն» G1832 բառը նշանակում է (կարողության իմաստով) արտոնություն, այսինքն՝ պատվիրակված ազդեցություն՝ իշխանություն, իրավասություն, ազատություն, գործություն, իրավունք, ուժ: Տասներկուերորդ համարում «իշխանություն» բառը ցույց է տալիս, որ երկրային գազանը ծովային գազանի պատվիրակված իշխանությունն է. ԱՄՆ-ը ծովային գազանի փոխանորդ ներկայացուցիչն է: ԱՄՆ-ը գործադրում է առաջին գազանի ամբողջ պատվիրակված իշխանությունը: Երկրորդ համարում հեթանոսական Հռոմը պապությանը տվեց երեք բան: Քլովիսը 496 թվականին Տոլբիակի ճակատամարտում իր ռազմական և տնտեսական հզորությունը տվեց պապությանը: Կոստանդինը 330 թվականին կայսրության «աթոռը» հանձնեց, իսկ Հուստինիանոսը 533 թվականի հրովարտակով պապին ճանաչեց որպես հերետիկոսների ուղղիչ և եկեղեցիների գլուխ: 496 թվականի Քլովիսը նախատիպն է 1989 թվականի Ռեյգանի: Ռեյգանը նախատիպն է Թրամփի:

Ըստ Գրիգոր Տուրացու (որ գրում էր գրեթե մեկ դար անց), Կլովիսը պարտվում էր ճակատամարտում և, հուսահատության մեջ, օգնության համար դիմեց կաթոլիկ Աստծուն: Նրա կինը՝ Կլոտիլդան, կաթոլիկ բուրգունդական արքայադուստր էր, որը նրան հորդորում էր հեթանոսությունից դարձի գալ: Կլովիսը երդվեց, որ եթե հաղթի, կընդունի կաթոլիկությունը: Պատերազմի ընթացքը փոխվեց՝ լինի դա աստվածային միջամտությամբ, թե ռազմական ռազմավարությամբ,— և Կլովիսը հաղթեց ալեմաններին՝ սպանելով նրանց թագավորին և ցրելով նրանց զորքերը: Իր ուխտին հավատարիմ՝ նա դարձի եկավ կաթոլիկության և մկրտվեց, ինչը ավանդաբար թվագրվում է 496 թ. Սուրբ Ծննդյան օրը Ռեյմսում՝ եպիսկոպոս Ռեմիգիոսի (Սուրբ Ռեմի) կողմից:

Նրա դարձը շրջադարձային կետ նշանավորեց՝ Կլովիսին դարձնելով գերմանական իշխանավորների մեջ առաջին կաթոլիկ թագավորը (ի տարբերություն արիոսական քրիստոնյա վեստգոթերի կամ օստգոթերի): Սա ֆրանկներին համահունչ դրեց Հռոմեական եկեղեցուն՝ նրան ապահովելով գալլո-հռոմեական բնակչության և պապականության աջակցությունը: Կլովիսի մկրտությունը հաճախ դիտվում է որպես կաթոլիկ ազգ լինելու իմաստով «Ֆրանսիայի ծննդյան» խորհրդանշական պահ՝ նրան զատորոշելով արիոսականությանը կամ հեթանոսությանը հարած մյուս բարբարոսական թագավորություններից: Այդ պատճառով կաթոլիկությունը

Ֆրանսիային անվանում է «Կաթոլիկ եկեղեցու անդրանիկը», ինչպես նաև «Կաթոլիկ եկեղեցու ավագագույն դուստրը»:

Երբ Քլովիսը 496 թվականին դարձավ պապության առաջին գործակալ իշխանությունը, նա նախատիպեց Ռեյգանին, որը 1989 թվականին դարձավ գործակալ իշխանությունը: Ռեյգանի և Հովհաննես Պողոս II պապի պատմության մեջ կազմավորվեց մի գաղտնի դաշինք՝ հարավի թագավորին տապալելու նպատակով: 1798 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը Տյուրոսի պոռնիկը թաքնված է, և նա նույն այն պոռնիկն է, որն իր արմատները հետագծում է մինչև Մակեդոն՝ հյուսիսային ամենահեռավոր թագավորությունը: Նա հյուսիսի թագավորն է՝ մարգարեականորեն թաքնված, բայց դեռևս անսխալական լինելու հավակնություն ունեցող:

Պապը նաև ներկայացնում է «ուխտը լքողներին», որոնք, թեև մարգարեաբար ծածկված են երեք փոխանորդական պատերազմների ողջ ընթացքում, ի վերջո տեսադաշտ կգան Պանիումի ճակատամարտի պատմության մեջ: Կայսերական Հռոմից պապական Հռոմ անցման ընթացքում Դանիելը ցույց է տալիս, թե երբ հեթանոսական Հռոմը մոտենում էր իր ժամանակի ավարտին՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորություն:

Որովհետև Քիթտիմի նավերը պիտի գան նրա դեմ, և նա պիտի վշտանա, վերադառնա և բարկանա սուրբ ուխտի վրա. այսպես էլ պիտի անի. նա նույնիսկ պիտի վերադառնա և մտերմություն ունենա նրանց հետ, ովքեր լքում են սուրբ ուխտը: Դանիել 11:30.

«սուրբ ուխտը լքողները» համարում նշվածը կաթոլիկ եկեղեցին է: Նրանք, ովքեր լքում են սուրբ ուխտը, Հովհաննես Հայտնիչի զիջումների գնացող Պերգամոսի եկեղեցին են, որը, ըստ Պողոսի, պետք է հավատուրաց լիներ նախքան մեղքի մարդու հայտնվելը: Կաթոլիկությունն այն մարդկանց է վերաբերում, որոնք լքել են ուխտը, ինչպես ներկայացված է Աստծու Խոսքի դեմ բարձրացված հարձակմամբ, ինչպես նաև շաբաթվա յոթերորդ օրվա Շաբաթով, որոնք երկուսն էլ ենթարկվեցին աստիճանական հարձակումների՝ սկսած Կոստանդինի ժամանակներից: Ավելի վաղ՝ տասնմեկերորդ դլխում, «ուխտը» նույնպես հիշատակվում է:

Եվ այս երկու թագավորների սրտերն էլ չարագործության պիտի հակվեն, և նրանք միննույն սեղանի շուրջ սուտ պիտի խոսեն, բայց դա հաջողություն չի ունենալու, որովհետև վախճանը դեռ նշանակված ժամանակին պիտի լինի: Ապա նա մեծ հարստություններով պիտի վերադառնա իր երկիրը, և նրա սիրտը պիտի լինի սուրբ ուխտի դեմ. և նա պիտի գործի իր կամքի համեմատ, և ապա պիտի վերադառնա իր երկիրը: Նշանակված ժամանակին նա դարձյալ պիտի վերադառնա և գա դեպի հարավ, բայց դա չի լինելու ինչպես առաջինը կամ ինչպես վերջինը: Դանիել 11:27–29:

Այս համարներում «նա»-ն վերադառնում է իր երկիրը, ապա ավելի ուշ դարձյալ վերադառնում է իր երկիրը: Այս երկու վերադարձները ներկայացնում են երկու հաղթանակ, որոնց այնուհետև հաջորդեց հաղթական «վերադարձ» դեպի Հռոմ քաղաք:

Առաջինը Ակտիումի ճակատամարտն էր մ.թ.ա. 31 թվականին՝ Անտոնիոսի և Կլեոպատրայի դեմ, իսկ երկրորդը՝ Երուսաղեմի կործանումից հետո՝ մ.թ. 70 թվականին: Համարներում նշված «նշանակված ժամանակը» 330 թվականն է, որը մատնանշում էր մարգարեական «Ժամանակի» եզրակացությունը քսանչորսերորդ համարում, ինչը հավասար է երեք հարյուր վաթսուն տարվա:

Սուտ խոսող այն երկու թագավորները դա անում են միևնույն սեղանի շուրջ՝ «նշանակված ժամանակից» առաջ, «քանզի վախճանը դեռ նշանակված ժամանակին է լինելու»: Մի հարց, որ պետք է քննվի, հետևյալն է. ի՞նչ է նշանակում համարը, երբ ասում է. «Ապա նա պիտի վերադառնա իր երկիրը մեծ հարստությամբ»: Արդյո՞ք դա նշանակում է, թե նշանակված ժամանակին նա պիտի վերադառնա, կամ արդյո՞ք նշանակում է, որ երբ այդ երկուսը սեղանի շուրջ սուտ են խոսում, ապա նա պիտի վերադառնա, և հետևաբար այդ վերադարձը նշանակված ժամանակից առաջ է:

Ուրիա Սմիթը այդ երկու վերադարձները նույնացնում է մ.թ.ա. 31 և մ.թ. 70 թվականների հետ, ինչը ներկայացնում է պատմություն մինչև 330 թվականը, որը նշանակված ժամանակն է: Սմիթը նաև նշում է, որ քսանիններորդ խոսքի «վերադարձը» 330-ից հետո է, և որ այն հաջողությամբ չի պսակվում, ինչպես Ակտիումի և Երուսաղեմի ճակատամարտերից հետո եղած վերադարձները: Սրա նշանակությունն այն է, որ նշանակված ժամանակից առաջ տեղի է ունենում մի հանդիպում, որտեղ սուտ խոսքեր են ասվում, և դրան հաջորդում է այն երկու թագավորներից մեկի վերադարձը, որոնք սուտ էին խոսում, մեծ հարստություններով, որը ապա հակառակվում է սուրբ ուխտին, սխրագործություններ է կատարում և վերադառնում է 330 թվականին, որը նշանակված ժամանակն է:

Ապա նա հարձակվում է հարավի վրա, սակայն դա նման չի լինելու ո՛չ Ակտիումի ճակատամարտին, ո՛չ էլ Երուսաղեմի կործանմանը: Համարների այս հատվածում մ.թ. 70 թվականի պատմությունը ներկայացնում է Աստծո ընտրյալ ուխտի ժողովրդի վախճանը, ինչպես այն պատկերված է հատվածում «սուրբ ուխտ» արտահայտությամբ: Երեսուներորդ համարում հեթանոսական Հռոմը հաղորդակցություն ունի նրանց հետ, ովքեր լքում են սուրբ ուխտը: Մ.թ. 70 թվականը հին Բաբելոնի Բաբելոնի՝ որպես Աստծո ուխտի ժողովրդի, իսկական վերջն էր, իսկ երեսուներորդ համարը մատնանշում է մ.թ. 70 թվականից չորս դար անց եղած պատմությունը: Երեսուներորդ համարում ներկայացված պատմության մեջ նրանք, ովքեր լքում են ուխտը, նրանք են, ովքեր լքել են այն ուխտը, որ Աստված կնքել էր Իր և Իր քրիստոնյա ժողովրդի միջև: Պապական Հռոմը այն եկեղեցին է, որ ներկայացված է որպես սուրբ ուխտը լքողները երեսուներորդ համարում:

Քիթթիմի նավերը պիտի գան նրա դեմ. ուստի նա պիտի տրտմի, վերադառնա և բարկանա սուրբ ուխտի դեմ. այդպես պիտի անի. նա դարձյալ պիտի վերադառնա և հասկացողություն ունենա նրանց հետ, ովքեր լքում են սուրբ ուխտը: Դանիել 11:30.

Քսանիններորդ համարը մեզ բերում է 330 թվականը, որը նշանակված այն ժամանակն էր, որ կատարվեց, երբ Կոստանդինը մայրաքաղաքը տեղափոխեց Կոստանդնուպոլիս:

Այդ ուղենիշի պահին հեթանոսական Հռոմը պիտի ներքաշվեր հարավային պատերազմի մեջ, որը հաջողություն չէր ունենալու, ինչպես Ակտիումը և Երուսաղեմը: Ապա երեսուներորդ համարում հեթանոսական Հռոմը հարձակման է ենթարկվում Գենսերիկի կողմից, որը իր ծովային պատերազմը սկսեց Քիթիմից, որն այսօր հայտնի է որպես Կարթագեն: Հեթանոսական Հռոմի դեմ այս պատերազմը նաև ներկայացված էր որպես Հայտնության գրքի յոթ փողերից երկրորդ փողը: Այդ փողերի առաջին չորս գործությունները Արևմտյան Հռոմը հասցրին իր վախճանին մինչև 476 թվականը: Այդ առաջին չորս փողերից երկրորդ փողը, այսինքն՝ Քիթիմի նավերը, ամենասաստիկն էր, որովհետև Գենսերիկը վերահսկողություն հաստատեց ծովերի վրա, և Կայսրության հարստությունը սպառվեց:

Քիթիմի նավերից բախման ենթարկված ու վշտացած՝ նա վերադառնում է և բորբոքվում է սուրբ ուխտի դեմ: Սա կատարվեց այն պատմության ընթացքում, որը տանում էր դեպի 538 թվականին պապականության գորացումը՝ Աստծո Խոսքի դեմ մղվող պատերազմի միջոցով: Դրանից հետո նա վերադառնում է և «հասկացողություն ունի նրանց հետ, ովքեր լքում են սուրբ ուխտը»: Հեթանոսական և պապական Հռոմի միջև այդ փոխգործակցությունը կատարվեց 533 թվականին՝ Հուստինիանոսի հրովարտակով: Այնուհետև հաջորդ համարը՝ երեսունմեկերորդ համարը, շարունակում է՝ ցույց տալով, թե ինչպես հեթանոսական Հռոմը «վշտացավ»: ԲԹեսադոնիկեցիներին ուղղված թղթում Պողոսը սովորեցնում է, որ հեթանոսական Հռոմը «զսպում էր» պապականությանը, որպեսզի այն 538 թվականին իշխանությունը չվերցնի: Այն բանից հետո, երբ նա վշտացվում է ծովերից եկող մի հարձակումից, որը խորտակում է թագավորության տնտեսությունը, նա բորբոքվում է սուրբ ուխտի դեմ, ապա հաղորդակցություն է ունենում նրանց հետ, ովքեր լքում են ուխտը: Հաջորդ համարներում «գորքեր», որոնք ներկայացնում են այն իշխանությունը, որ 496 թվականին Կլավիսի կողմից տրվեց պապականությանը, ելնում են, և նրանք պղծում են ամբողջական սրբավայրը, որը պատմության մեջ ներկայացնում էր Հռոմ քաղաքը, ապա հեթանոսական Հռոմը թագավորության սահմաններից հեռացնում է հեթանոսության կրոնը (ամենօրյա զոհաբերությունը) և այն փոխարինում է կաթոլիկությամբ, ապա 538 թվականին պապականությանը բազմեցնում են գահի վրա:

Երբ պապականությունը գորացվեց 538 թվականին, այն տվեց թե՛ մարգարեական վկայություն, և թե՛ պատմական վկայություն, որոնք ներկայացված են այն համարներում, որ մենք դիտարկում ենք: 538 թվականը նախակերպված է մ.թ.ա. 31 թվականով և Ակտիումի ճակատամարտով: Դանիելի գրքի ութերորդ գլխի իններորդ համարում հեթանոսական Հռոմը պիտի հաղթահարեր երեք աշխարհագրական խոչընդոտ՝ երկրի գահը գրավելու համար: Առաջինը Սիրիան էր՝ արևելքում, ապա Հուդան և Երուսաղեմը, որին հաջորդեց Եգիպտոսը Ակտիումի ճակատամարտում: Պապական Հռոմի դեպքում ևս պիտի վերացվեին երեք եղջյուրներ, որոնցից երրորդը գործերն էին, որոնք 538 թվականին դուրս մղվեցին Հռոմ քաղաքից: Հեթանոսական Հռոմը և պապական Հռոմը տալիս են երկու վկայություններ, որոնք նույնացնում են, որ Ակտիումի ճակատամարտը համընկնում է 538 թվականի հետ, իսկ 538 թվականը պատկերում է կիրակնօրյա օրենքը ԱՄՆ-ում, երբ ժամանակակից Հռոմը գերագույն

կերպով իշխում է մինչև փորձաշրջանի փակվելը:

Մենք ավարտեցինք քսանյոթերորդից մինչև երեսունմեկերորդ համարների ընդհանուր ակնարկը:

Հաջորդ հոդվածում մենք կկենտրոնանանք այս համարների վրա և կսկսենք այդ հատվածը համապատասխանեցնել տասնմեկերորդից մինչև տասնհինգերորդ համարների պատմությանը: